

Aș vrea

Alina Drăgan

As vrea să mă iubesc
Mai mult,
Să nu mai stau pe prispa mea
de vise care plâng,
Să nu mai beau cupe
Amare la fiecare
Colț de gând,
Și sa nu mai cerșesc iubire
În umbre negre ce, plâpând,
M-aruncă în cenușă
Și tenebre...
Aș vrea să mă iubesc
Mai mult,
O spun ca pe-un refren, ce poate,
Niciodată n-am să-l trăiesc,
Căci tumultul acesta este prea lumesc,
Și simt că mă frâng,
Că mă epuizez,
Că nu e loc de mine
În acest haos regulat
Și pironit în al său firească...
Și-aș vrea să scap de el, dar blocată mă simt
În el, ca-ntr-o colivie
În care uneori și eu
Pe mine însămi
Mă părăsesc,
Lăsându-mă sa plâng, lăsându-mă
Să încremenesc în ceea ce, odată, era
Viața mea, în ceea ce, odată,
Era atât de firească,
Lăsându-mă să adorm
În cuvintele proprii ca-ntr-un
Poem grotesc...
E prea multa lumină
Sau prea mult întuneric
În același loc,
E totul prea clar
Sau prea îndoielnic,
Iar eu, ca un far în miez
De noapte-zi, caut un timp prielnic
Ca să-mi croiesc drum
Prin aceste timpuri
Vremelnice din atâta veșnicie

Care se întinde de-atâta amar
De vreme până la noi, curgând
Ea știe pe unde și prin ce vremi...
E prea mult zgomot în mine
Și prea multă liniște afară,
E prea mult pentru mine,
Simt că zbor pe interior
Și mă prăbușesc în existența
Mea domoală...
Aș vrea să mă iubesc mai mult,
Să merg în căutarea mea
Pe drumul cel mai strâmt
Și să mă regăsesc în același
Loc, zâmbindu-mi timid,
Cu brațele întinse către
Mine însămi ca un prieten vechi,
Pe care nu l-am mai văzut
Demult...
Să stăm la o cafea
De gând, ca niciodată...
Dar probabil că sunt prea departe
Acum...
Poate că deja m-am făcut scrum
Pe undeva, pe un
Câmp de flori,
La marginea lumii mele
De vise ce se frâng...